

Sygn. akt: WZ 14/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie płk. rez. M. G. i innych, po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 21 lipca 2016 r., zażalenia wniesionego przez świadka K. P. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 15 czerwca 2016 r., w przedmiocie przyznania świadkowi zwrotu kosztów podróży

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 10 czerwca 2016 r. świadek K. P. stawiła się w Wojskowym Sądzie Okręgowym w W. i złożyła zeznanie w sprawie dotyczącej płk. rez. M. G. i innych. Świadek stawiając się na wezwanie Sądu, odbyła podróż z Z. Po zakończonym przesłuchaniu świadek złożyła wniosek o zwrot kosztów stawiennictwa w sądzie, w którym oświadczyła, że podróż do sądu odbyła samochodem kolegi, przez niego kierowanym, gdyż sama obawiała się prowadzić samochód, w tak dużym mieście jak W. Następnie świadek przesłała do Sądu pismo zawierające żądanie zwrotu kwoty 467,80 zł stanowiącej sumę kosztów opłat za autostradę oraz paliwo.

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 r. Wojskowy Sąd Okręgowy w W., na podstawie art. 618a§1 i 2 k.p.k., przyznał świadkowi zwrot kosztów podróży z

miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania w kwocie 268 zł, uznając, że decyzja o odbyciu podróży do sądu samochodem nie była wyborem racjonalnym, ponieważ możliwy był dojazd do sądu, w wyznaczonym terminie, środkami komunikacji publicznej.

Na to postanowienie zażalenie wniosła K. P. W zażaleniu podniosła, że decyzja o wyborze środka transportu w postaci prywatnego samochodu była podyktowana oszczędnością czasu dojazdu, w związku z koniecznością sprawowania osobistej opieki na 90-letnimi dziadkami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 618a k.p.k. świadcowi przysługuje zwrot kosztów podróży z miejsca zamieszkania do miejsca wykonywania czynności postępowania, np. siedziby sądu. Unormowanie to przyznaje świadkowi prawo wyboru środka transportu, lecz nie ma ono charakteru nieograniczonego. Wybór jest limitowany względami racjonalności i celowości. W pierwszej kolejności należy wziąć pod uwagę, jakie środki transportu w określonym wypadku są dostępne. Jeżeli dostępne są środki transportu prywatnego i publicznego i oba gwarantują stawiennictwo świadka w sądzie, w wyznaczonym terminie oraz zbliżony czas i warunki podróży, bez nadmiernego oczekiwania w sądzie na rozpoczęcie czynności procesowej, to cechy racjonalności, jeżeli nie przeciwstawiają się temu względy na okoliczności osobiste dotyczące świadka, przysługują wyborowi odbycia podróży do sądu środkami transportu publicznego. W tej sprawie Wojskowy Sąd Okręgowy w W. prawidłowo rozważył okoliczności faktyczne związane ze stawiennictwem świadka w siedzibie sądu i ustalił, że odbycie przez świadka podróży na trasie Z. – W. – Z. samochodem kierowanym przez jej koleżkę, nie było wyborem racjonalnym i celowym. Sąd pierwszej instancji szczegółowo wykazał, biorąc pod uwagę istniejące połączenia kolejowe między wskazanymi miastami oraz dostępne środki komunikacji miejskiej, że możliwy był przyjazd świadka do sądu, w wyznaczonym przez sąd terminie, środkami komunikacji kolejowej i miejskiej, w warunkach nieodbiegających od tych istniejących w trakcie podróży odbywanej samochodem. Osobiste cechy świadka nie wskazywały też na to, aby korzystanie przez świadka ze środka transportu droższego i wygodniejszego było uzasadnione. Z protokołu rozprawy z dnia 10 czerwca 2016 r.

wynika, że jedynym powodem skorzystania przez świadka z samochodu kierowanego przez znajomego było to, iż obawiała się prowadzenia samochodu w tak dużym mieście jak W. Dopiero w zażaleniu skarżąca podniosła, że wybór samochodu jako środka transportu do i z W., był uzasadniony oszczędnością czasu, który jest dla niej ważny, ze względu na konieczność sprawowania opieki nad będącymi w podeszłym wieku członkami jej rodziny. Faktu tego skarżąca jednak w żaden sposób nie udokumentowała. W kontekście argumentacji dotyczącej oszczędności czasu należało nadto podnieść, że z okoliczności faktycznych sprawy, uwzględniających czas zakończenia czynności procesowej z udziałem świadka, odległość między Z. a W., podany przez świadka czas przejazdu, wynika, iż czas podróży świadka do i z sądu środkami komunikacji publicznej był w rzeczywistości istotnie zbliżony do czasu podróży odbytej samochodem. Kierując się tymi względami, należało zażalenie uznać za niezasadne, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego orzeczenia w mocy.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.

eb